

[Hans Rasmussen.]

over gevind, og det er karakteristisk for de to partier, at når de taler om besparelser, holder de det i rene almindeligheder. Man får tydeligt indtrykket af, at det, der er sigtet på fra venstre og de konservative i denne forbindelse, er en slags afledningsmanøvre.

Det er indlysende, at der fra alle grupper, som bliver berørt af den lovgivning, vi nu er ved at gennemføre, kan fremsættes mange og bekymrede betragtninger. Man finder vel, at lovgivningen gør indgreb på områder, hvor man tidligere var suveræn eller dog havde en vis selvstændighed til i henhold til forholdene, herunder konkurrencen, at foretage hensigtsmæssige fremstød for at opnå så stor en dækning for sin indsats, som man havde muligheder for.

Når vi i øjeblikket for arbejdsmarkedets vedkommende ligger i den situation, at vi vel ikke i mange år har mødt en så hårdnakket nej-politik fra arbejdsgiverside, som fik enhver forhandling til at kuldsjle lige fra den dag, forhandlingerne i underorganisationerne tog deres begyndelse, og videre i hovedorganisationerne og helt op til forligsmanden, så kunne vi jo spørge: hvilket alternativ ligger der nu på den anden side af de bristede forhandlinger?

På arbejdsmarkedet er vi ikke ukendt med, at en konflikt kan sættes i gang — en konflikt med de opslidende virkninger, som den kan få for begge parter, og som endog kan give et stærkt bidrag til forringelse i vore ordremængder. Der vil ikke alene blive stærke afsavn under konflikten, men den vil i den nuværende situation få følgevirkninger i form af produktionstab, produktionsnedgang og — hvad vi vel mest af alt frygter — en blivende arbejdsløshed.

Fra oppositionspartiernes side kunne vi forvente, at man ville fremsætte krav om tvungen voldgift mellem parterne, men med de erfaringer, vi har fra tidligere voldgifter, kunne lønmodtagerne i hvert fald ikke forvente en løsning af overenskomstsituationen efter så relativt tilfredsstillende retningslinjer som dem, lovforslaget indeholder.

På den anden side kunne lønmodtagerne selvfølgelig ikke isoleret finde sig i en forlængelse af overenskomsterne selv med de forbedringer, som lovforslaget indeholder,

hvis det ikke netop var blevet fulgt op af den række lovforslag, der ikke alene behandles i dag, men som folketinget videre i morgen skal beskæftige sig med.

Fra mit partis side slutter vi op om regeringens fortsatte konstruktive politik, om bevarelse af den fulde beskæftigelse — herunder en fortsat sikring af beskæftigelsen for byggeindustriens arbejdere.

Jeg beder regeringen overveje, om man ikke snarest kan få gennemført en ny licitationslov til fremme af konkurrencen og rationaliseringen netop inden for byggeriets område.

Vi er stærkt interesseret i at få det ønske, som samtlige lønmodtagere har rejst om stop for priser, avancer og udbytter, gennemført, og jeg spørger i denne forbindelse, om den højtærede handelsminister snart vil tage initiativet til en ny næringslov til fremme af en rationel distribution samt fremme af større konkurrence på vareområdet. Jeg peger endvidere på loven om huslejekontrol inden for det private byggeområde, på ønskeligheden af kontrol med jordpriser og på en mere konstruktiv støtte til landbruget.

Blandt lønmodtagerne er der stærk interesse for, at de foreslåede forbedringer i overenskomsterne — hvad enten det er de specielle spørgsmål eller de generelle spørgsmål — får virkning fra 1. marts 1963. Vi er tilfredse med den tillægspension, som nu skal bringes frem til praktisk virkelighed, og vi finder det helt i overensstemmelse med vore sociale synspunkter, at der sikres folke- og invalidepensionisterne en forhøjelse af deres satser, og at sygelønnen successivt forbedres. Det er vel navnlig disse to grupper, der mest af alle trænger til en hjælpende hånd.

Under drøftelsen af de fremsatte lovforslag bør vi her i folketinget være opmærksom på, at vi faktisk står ved en skillelinje. For skulle det vise sig, at vi ikke formår at klare løsningen af de forelagte problemer, vil det betyde, at vi heller ikke politisk har vist tilstrækkelig ansvarsbevidsthed.

Hvad der vil komme efter en almindelig politisk opløsning, behøver vi ikke at være store spåmænd for at forudse. Givet er det, at arbejdsituationen skal løses, og kan den